

София тѣ бѣхъ много тържественно посрѣщати.

Ала нѣкои отъ великитѣ Европейски сили намразихъ Александра, кой-зна защо и надумахъ нѣколко български офицери да испѣждѣтъ Александра изъ България. Офицеритѣ послушахъ. Една нощъ тѣ нападнѣхъ палата, хванѣхъ князя и тайно го изнесохъ вънъ отъ България. Тогава Александръ казалъ: „Боже, пази България!“ Народа, като се научи за испѣжданieto на князя си, разбунтува се и пакъ си го изиска обратно. Офицеритѣ бидохъ затворени и Александъръ се завърнѣ. Голѣми посрѣщания и радостъ бѣше. Но, като си помисли князь Александръ, че може би ще бѣде по-добрѣ, ако той напустне България, — отказа се отъ българскиятъ прѣстолъ и си отиде пакъ въ Германия. Тамъ си пролѣни името на *Графъ Хартенау*. Ожени се и си отима двѣ дѣца, които, отъ любовъ къмъ България, кръсти съ български имена: *Крумъ-Асенъ* и *Цвѣтана*.

На 5-ий Ноемврий 1893 год. кн. Александъръ умрѣ. Българскиятъ народъ, отъ признателностъ къмъ първия си князь прѣнесе тѣлото му въ София и го постави въ една стара черковица. Сега се гради голѣмъ и великолепенъ паметникъ на Александра, кждѣто ще бѣдѣтъ заровени и останкитѣ му.

Вѣчна Му паметъ!

